

Sygn. akt: III U 701/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2015r.

**Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06 lutego 2015r. w O.

sprawy z odwołania M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 11.07.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

Sygn. akt III U 701/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.07.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił M. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

M. S. wniósł odwołanie od powyższej decyzji wskazując, że uważa się za osobę niezdolną do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości podnosząc, że odwołujący orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS nie został uznany za niezdolnego do pracy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 13.02.1998r. do 31.01.2011r. M. S. był uprawniony do renty z tytułu całkowitej, a następnie częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 22.02.2011r. wypłata renty została wstrzymana, gdyż odwołujący został uznany

za zdolnego do pracy. Odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 15.12.2011r. w sprawie o sygn. akt III U 196/11.

W dniu 28.02.2014r. M. S. złożył w ZUS kolejny wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W celu ustalenia powyższych uprawnień, odwołującego skierowano na badanie lekarskie, po przeprowadzeniu którego, lekarz orzecznik ZUS, orzeczeniem z dnia 27.03.2014r., stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31.03.2015 roku, a niezdolność ta powstała w styczniu 2014 roku. M. S. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 05.06.2014r. stwierdziła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a jego niezdolność do pracy powstała w okresach przewidzianych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Stosownie do treści art. 57 ust. 2 przepisu ust. 1 pkt. 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt. 5 cytowanej ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony, u którego niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat, przy czym okres ten zgodnie z art. 58 ust. 2 cyt. ustawy powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 61 cytowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu osiemnastu miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony stał się ponownie niezdolny do pracy. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

Odwołujący M. S. nie kwestionował wyliczeń ZUS w przedmiocie zgromadzonych przez niego okresów składkowych i nieskładkowych. Przyznał, że ostatnim okresem jego ubezpieczenia był okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od 29.03.2011r. do 28.09.2011r. Okoliczności powyższe pozostawały więc poza sporem. Kwestią sporną natomiast pozostała ocena czy istnieją podstawy do przyjęcia, że odwołujący jest osobą niezdolną do pracy, jak też określenia daty jej powstania.

W celu wyjaśnienia wskazanych okoliczności Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu kardiologii, neurologii i ortopedii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującego, którzy w złożonej opinii, po przeprowadzonym badaniu odwołującego oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą stanu jego zdrowia, rozpoznali u niego: nadciśnienie tętnicze III stopień, odporne na leczenie, przełom nadciśnieniowy w wywiadzie (sierpień 2013r.), zaburzenia rytmu – częstoskurcz nadkomorowy napadowy w wywiadzie, hiperlipidemię mieszaną u osoby otyłej, chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych bez upośledzenia ruchomości, podejrzenie

przebytego złamania przedramienia lewego w miejscu typowym oraz przewlekłe zaburzenia depresyjno - lękowe. W konkluzji biegli uznali odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy zarobkowej od 13.08.2013r. do 1.10.2015r. W uzasadnieniu wydanej opinii biegli sądowi podali, iż u odwołującego od 20 roku życia stwierdzano wysokie wartości ciśnienia tętniczego nerkopochodnego. Mimo skojarzonego leczenia hipotensyjnego, częstych zmian grup leków hipotensyjnych nie obserwowano normalizacji ciśnienia tętniczego, występujących po wysiłku, po zdenerwowaniu występują utraty przytomności. Zdaniem biegłych ze względu na oporność leczenia i bardzo wysokie wartości ciśnienia tętniczego badany wymaga intensyfikacji, modyfikacji leczenia, wskazana jest diagnostyka w warunkach szpitalnych w kierunku nadciśnienia tętniczego wtórnego. Zdaniem biegłych powyższe schorzenia w obecnym stadium zaawansowania wpływają na sprawność psychofizyczną badanego, a co za tym idzie ograniczają zdolność zarobkowania. Schorzenia ortopedyczne, w przekonaniu biegłych, bez istotnego upośledzenia funkcji ruchowej, nie wpływają na zdolność do zarobkowania.

Organ rentowy nie zgłosił zastrzeżeń do wskazanej wyżej opinii. W piśmie procesowym z dnia 10.12.2014r. ZUS wskazał, że w związku z opisywanym pogorszeniem stanu zdrowia, skutkującym hospitalizacją w sierpniu 2013r., nie wnosi uwag do opinii. Również odwołujący w zakreślonym przez Sąd terminie nie wniósł żadnych zastrzeżeń do opinii.

Sąd podzielił wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych powołanych do wydania opinii w przedmiotowej sprawie. Podkreślić należy, że wydane one zostały przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej u odwołującego jednostek chorobowych, po dokonaniu analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzeniu wywiadu oraz badań odwołującego. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opinii są spójne i logiczne. Biegli wydali opinie, poparte logiczną argumentacją, z której wynika, że stan zdrowia odwołującego czyni go aktualnie częściowo niezdolnym do pracy od dnia hospitalizacji tj. od 13.08.2013r. w związku z przełomem nadciśnieniowym.

Biorąc pod uwagę powyższe nie może budzić wątpliwości, że odwołujący spełnia przesłankę określoną w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tj. jest częściowo niezdolny do pracy. Odwołujący nie spełnia jednak wymaganej przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 pkt 3 tj. jego niezdolność do pracy nie powstała w okresach wskazanych w tym przepisie, jak też nie później niż ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Z dokumentów z akt rentowych wynika bowiem, że ostatnim okresem ubezpieczenia odwołującego był okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych od 29.03.2011r. do 28.09.2011r. – vide karta przebiegu zatrudnienia i zaświadczenie z PUP k. 7 akt rentowych. Biorąc pod uwagę datę powstania niezdolności do pracy tj. 13.08.2013r. nie może budzić wątpliwości, że powstała ona po upływie 18 miesięcznego okresu od ustania ostatniego okresu ubezpieczenia. Do odwołującego nie może mieć też zastosowania cyt. wyżej art. 57 ust. 2, gdyż nie udowodnił on 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego, a jedynie 16 lat, 3 miesiące i 14 dni oraz nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Wskazać też należy, że również gdyby uprawnienia do renty odwołującego rozpatrywać w kontekście przesłanki określonej w cyt. wyżej art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tj. przywrócenia prawa do renty, to uznać należy, że odwołujący nie spełnił również tego wymogu. Prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności pracy, jakie przysługiwało odwołującemu, ustało z dniem 31.01.2011r., a odwołujący stał się niezdolny do pracy 13.08.2013r., a więc znacznie po upływie 18 miesięcznego okresu od ustania prawa do renty.

Powyższe ustalenia prowadzą do wniosku, że decyzja ZUS odmawiająca odwołującemu prawa do renty była prawidłowa, choć nie z przyczyn wskazanych w jej uzasadnieniu. Odwołujący jest wprawdzie niezdolny do pracy, ale nie spełnia przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt 3, jak też wynikającej art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze wszystkie podniesione wyżej argumenty, Sąd Okręgowy uznając iż decyzja organu rentowego z dnia 11.07.2014r. odpowiada prawu, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił wniesione od niej odwołanie.